វគ្គ IV

នៅឯហាងហ្គារីស និងប្លត់

ជីវិតនៅប៊្រូអាចខុសប្លែកពីជីវិតនៅ ប្រាយវេដ ដ្រាយ។ គ្រួសារឌើស្លីចូលចិត្តអ្វីៗដែលរៀបចំបានស្អាត និងមានសណ្ដាប់ធ្នាប់។ ផ្ទះរបស់គ្រួសារ វីស្លីពោរពេញទៅដោយរឿងចម្លែកៗ និងនឹកស្មានមិនដល់។ ហេរីតក់ស្លុតនៅពេលដំបូងដែលវាបានមើលទៅក្នុងកញ្ចក់លើផ្ទើរនៃឡកំដៅក្នុងផ្ទះបាយ ហើយឮវាស្រែកៈ

- ជីបអាវរបស់ឯងឲ្យស្រួលទៅ រញ៉េរញ៉ៃមែន!

សត្វប្រេតនៅក្នុងស្ដាកនោះបានស្រែកលូ និងទម្លាក់បំពង់ចោលជារៀងរាល់ពេលឲ្យតែកាលណាវាគិតថាស្ងប់ស្ងាត់ពេក ហើយសម្លេងបន្ទុះតិចៗចេញពីបន្ទប់គេងរបស់ចច និងហ្វ្រេដគឺជារឿងធម្មតាទៅហើយ។ ទោះបីជាយ៉ាងណាក្ដី អ្វីដែលហេរីបានជួបប្រទះយ៉ាងចម្លែកបំផុតក្នុងជីវិតនៅផ្ទះរបស់រ៉ុននោះគឺ មិនមែនកញ្ចក់ចេះនិយាយរឺប្រេតដែលមានសម្លេងច្រាវៗនោះទេ៖ វាគឺជាការពិតមួយដែលថា អ្នកទាំងអស់នៅទីនោះហាក់ដូចជាចូលចិត្តវា។

លោកស្រីវីស្លីយកចិត្តទុកដាក់តាំងពីសភាពនៃស្រោមជើងរបស់វា ហើយព្យាយាមបង្ខំវាឲ្យញ៉ាំបួនដងរាល់ពេលទទួលទានអាហារម្ដងៗ។ លោកវីស្លីចូលចិត្តឲ្យហេរីអង្គុយក្បែរគាត់នៅតុអាហារពេលល្ងាច ដូច្នេះគាត់អាចជជីកសួរវានូវសំណួរជាច្រើនអំពីជីវិតរស់នៅជាមួយពួកលោកិយ ស្នើឲ្យវាពន្យល់ថាតើវត្ថុដូចជាឌុយភ្លើង និងសេវាកម្មប្រៃសណីយ៍ ដំណើរការទៅយ៉ាងដូចម្ដេច។

- គួរឲ្យចាប់អារម្មណ៍មែន!- គាត់នឹងនិយាយ ពេលហេរីនិយាយប្រាប់គាត់ពីបំរើបំរាស់ទូរស័ព្ទ។ - វិធីទំនាក់ទំនងគ្នាទាំងប៉ុន្មាន ដែលពួកលោកិយបានរកឃើញដោយមិនប្រើវេទមន្តពិតជាប៉ិនប្រសប់មែន។

ហេរីបានទទួលដំណឹងពីសាលា ហុកវ៉ាត នាព្រឹកព្រហាមមួយប្រហែលជាមួយសប្ដាហ៍ក្រោយពីវាបានមកដល់ ប៊្រូ។ វា និងរ៉ុនបានចុះទៅញ៉ាំអាហារពេលព្រឹក ជួបលោក និងលោកស្រីវីស្លី ព្រមទាំងជីននីដែលកំពុងអង្គុយរួចស្រេចនៅឯតុផ្ទះបាយ។ ខណៈពេលដែលនាងបានឃើញហេរី ជីននីបានធ្វើឲ្យធ្លាក់ចានបបររបស់នាងដោយចៃដន្យទៅលើកំរាលឥដ្ឋដោយសម្លេងលឺយ៉ាងខ្លាំងមួយ។ ជីននីហាក់ដូចជាឆាប់ធ្វើឲ្យរបស់របរធ្លាក់បែក នៅពេលណាក៏ដោយ ដែលហេរីចូលក្នុងបន្ទប់។ នាងលូនចូលក្រោមតុ ដើម្បីរកចានគោមនោះ ហើយងើបមកវិញជាមួយនឹងមុខក្រហមដូចពន្លឺព្រះអាទិត្យ។ ដោយធ្វើពុតជាមិនឃើញ ហេរីបានអង្គុយចុះ ហើយយកនំប៉័ងអាំងដែលលោកស្រីវីស្លីឲ្យវា។

- សំបុត្រពីសាលាមក- លោកវីស្លីនិយាយ ហុចឲ្យហេរី និងរ៉ុននូវស្រោមសំបុត្រក្រដាសស្បែកចៀមពណ៌លឿងខ្ចីដូចគ្នា និងបានចុះអាសយដ្ឋានជាទឹកប៊ិចពណ៌បៃតង។

- ដាំប៉លដ័រ ដឹងហើយថាឯងនៅទីនេះ ហេរី។ លាក់ស្អីជាមួយគាត់ហ្នឹងមិនជិតទេ។ ឯងទាំងពីរក៏មានសំបុត្រដែរ- គាត់ពោលបន្ថែម នៅពេលហ្វ្រេដ និងចចដើរឃើតៗចូលមក ក្នុងសម្លៀកបំពាក់គេងរបស់ពួកគេនៅឡើយ។

មានភាពស្ងប់ស្ងាត់មួយភ្លែតនៅទីនោះ ពេលដែលពួកវាទាំងអស់បានអានសំបុត្ររបស់ពួកគេ។ សំបុត្ររបស់ហេរីបានប្រាប់វាឲ្យជិះរថភ្លើង ហុកវ៉ាតល្បឿនលឿន។ ដូចធម្មតាពីស្ថានីយ៍ ឃីងក្រុស នៅដើមខែកញ្ញា។ ហើយក៏មានបញ្ជីសៀវភៅថ្មីមួយដែរដែលវាត្រូវការសម្រាប់ឆ្នាំនេះ។

សិស្សឆ្នាំទីពីរនឹងត្រូវមាន៖

- សៀវភៅ គំរូនៃមន្តអាគមកំរិត ២ ដោយ មីរ៉ាន់ដា ហ្គូសហក។
- សៀវភៅ បំបែកព្រលឹង ដោយ ហ្គីលដីរ៍យ ឡក់ហាត
- សៀវភៅ ការធ្វើដំណើរជាមួយប្រែត ដោយ ហ្គីលដីរ៍យ ឡក់ហាត
- សៀវភៅ វិស្សមកាលជាមួយស្ត្រីមេធ្មប់ ដោយ ហ្គីលដីរ៍យ ឡក់ហាត
- សៀវភៅ ការធ្វើដំនើរជាមួយមនុស្សចម្លែក ដោយ ហ្គីលដីរ៍យ ឡក់ហាត
- សៀវភៅ ដំនើរតាមសមុទ្រជាមួយព្រាយជញ្ជក់ឈាម ដោយ ហ្គីលដីរ៍យ ឡក់ហាត
- សៀវភៅ ដំនើរគ្មានគោលដៅជាមួយមនុស្សចចក ដោយ ហ្គីលដីរ៍យ ឡក់ហាត
- សៀវភៅ រយៈពេលរស់នៅជាមួយមនុស្សព្រិលគួរឲ្យខ្ពើម ដោយ ហ្គីលដីរ៍យ ឡក់ហាត

ហ្វ្រេដដែលបានមើលបញ្ជីរបស់វារួចហើយ ក៏បែរមកមើលបញ្ជីរបស់ហេរី។

- ឯងក៏ត្រូវបានប្រាប់ឲ្យទិញសៀវភៅរបស់ ឡក់ហាត ទាំងអស់ដែរ!- វានិយាយ។ - គ្រូមុខវិជ្ជា ការពារប្រឆាំងនឹងមន្តអាគមងងឹតថ្មីនោះ ប្រាកដជាអ្នកគាំទ្រម្នាក់របស់គាត់ហើយ...ភ្នាល់ទេថាគេគឺជាវេទគូស្រី។

ត្រង់ចំនុចនេះ ហ្វ្រេដបានប្រទាក់ភ្នែកម្តាយរបស់វា ហើយក៏ប្រញាប់ញ៉ាំដំណាប់ក្រូចយ៉ាងលឿន។

- សៀវភៅទាំងអស់នោះមិនថោកទេ- ចចនិយាយដោយសម្លឹងមើលយ៉ាងលឿនទៅឪពុកម្តាយរបស់វា។ - សៀវភៅរបស់ឡក់ហាត ពិតជាថ្លៃណាស់...

- អឺ ពួកយើងនឹងចាត់ចែង- លោកស្រី វីស្លី និយាយ ប៉ុន្តែគាត់ដូចជាបារម្ភណាស់។ - ខ្ញុំគិតថាយើងនឹងទិញរបស់របរជជុះឲ្យជីននីបានច្រើន។

- អ៊ូ! តើនាងនឹងចូលរៀននៅសាលាហុកវ៉ាតឆ្នាំនេះរឺ?- ហេរីសួរជីននី។

នាងងក់ក្បាល មុខប្រែជាក្រហមដូចពណ៌សក់របស់នាង ហើយបានដាក់កែងដៃរបស់នាងចូលក្នុងចានបបរ។ សំនាងល្អដែលគ្មាននរណាឃើញ លើកលែងហេរី ពីព្រោះអំបាញ់មិញនេះ ពើរស៊ី បងប្រុសរបស់រ៉ុន បានដើរចូលមក។ វាបានស្លៀកពាក់រួចហើយ ហើយផ្លាកសំគាល់ដ៏ស្រស់ស្អាត ហុកវ៉ាត របស់វាក៏បានខ្ទាស់នឹងអាវចាក់វាលក្លៀករបស់វារួចដែរ។

- អរុណសួស្តី អ្នកទាំងអស់គ្នា- ពើរស៊ីនិយាយយ៉ាងរហ័ស។ - ពិតជាថ្ងៃល្អមែន។

វាបានអង្គុយចុះលើកៅអី ដែលនៅសល់តែមួយប៉ុណ្ណោះ ប៉ុន្តែវាលោតឡើងស្ទើរតែភ្លាមៗ ដោយបានទាញចេញពីក្រោមគូទវាមកនូវរោមសត្វពណ៌ប្រផេះ...ដំបូងហេរីគិតថាវាគ្រាន់តែជារោមសត្វប៉ុណ្ណោះ ស្រាប់តែឃើញថាចេះដកដង្ហើម។

- អេរ៉ូល!- រ៉ុននិយាយ យកសត្វទីទុយដ៏ទន់ខ្សោយនោះពី ពៀរស៊ី ហើយបានដកយកសំបុត្រមួយច្បាប់ពីក្រោមស្លាបរបស់វា។ - ជាចុងក្រោយ...វាទទួលបានការឆ្លើយតបរបស់ ហឺម៉ាយអូនីហើយ។ ខ្ញុំបានសរសេរទៅនាង ដោយប្រាប់ថា ពួកយើងនឹងព្យាយាមជួយសង្គ្រោះឯងពីគ្រួសារ ឌើស្លី។

វាបានយក អេរ៉ូល ទៅទ្រុងនៅខាងក្នុងទ្វារផ្ទះក្រោយ ហើយព្យាយាមឲ្យវាឈរលើទ្រុងនោះ ប៉ុន្តែអេរ៉ូលធ្លាក់ចុះមកទៀត ដូច្នេះ រ៉ុន ទុកវានៅលើទូដាក់ចានជំនួសវិញ ដោយនិយាយតិចៗថាៈ

- ពិតជាគ្មានបានការមែន។

ក្រោយមក វាហែកសំបុត្ររបស់ ហឺម៉ាយអូនីមើលឮចអានឮៗៈ

រ៉ុនជាទីនឹករលឹក និងហេរីប្រសិនបើឯងនៅទីនោះដែរ

ខ្ញុំសង្ឃឹមថា គ្រប់យ៉ាងមិនអីទេ ហើយហេរីបានសុខសប្បាយ ថែមទាំងសង្ឃឹមថា ឯងមិនបានធ្វើអ្វីខុសច្បាប់ ដើម្បីទៅយកហេរីចេញមក រ៉ុន ព្រោះថា រឿងនេះក៏អាចនាំបញ្ហាឲ្យវាផងដែរ។ ខ្ញុំពិតជាព្រួយបារម្ភណាស់ ហើយប្រសិនបើ ហេរី មិនអីនោះ សូមឯងប្រាប់ឲ្យខ្ញុំដឹងភ្លាម ប៉ុន្តែប្រហែលជាប្រសើរជាង បើឯងប្រើទីទុយផ្សេងមួយទៀត ពីព្រោះខ្ញុំគិតថា បើប្រើវានាំសារមកទៀតនោះ អាចធ្វើឲ្យវាអស់កំលាំងណាំ។

ជាការពិតណាស់ ខ្ញុំរវល់ជាមួយកិច្ចការសាលាខ្លាំងមែនទែន។

- តើនាងអាចធ្វើបានយ៉ាងម៉េចទៅ?- រ៉ុននិយាយដោយភ្ញាក់ផ្អើល។ - ពួកយើងកំពុងវិស្សមកាលណ៎ា!

ហើយពួកយើងនឹងនៅទីក្រុងឡុងនៅថ្ងៃពុធក្រោយ ដើម្បីទិញសៀវភៅថ្មី។ ហេតុអ្វីក៏ពួកយើងមិនទៅជួបគ្នានៅផ្លូវកាត់ទទឹងទៅ?

សូមឲ្យខ្ញុំដឹងនូវអ្វីដែលកំពុងកើតឡើងកាន់តែឆាប់តាមដែលឯងអាច។ ដោយក្តីស្រឡាញ់ពីហឺម៉ាយអូនី។

- អឺ ធ្វើអញ្ចឹងហើយទើបល្អ ពួកយើងក៏អាចទៅទិញរបស់របរទាំងអស់របស់ពួកឯងនៅពេលនោះដែរ- លោកស្រីវីស្លីនិយាយ ចាប់ផ្តើមសំអាតតុ។ - តើពួកឯងនឹងធ្វើអ្វីខ្លះថ្ងៃនេះ?

ហេរី រ៉ុន ហ្វ្រេដ និងចចមានគំរោងឡើងភ្នំដើម្បីទៅក្រោលចិញ្ចឹមសេះតូចមួយដែលគ្រួសារវីស្លីជាម្ចាស់។ ក្រោលសេះនោះត្រូវបានព័ទ្ធជុំវិញទៅដោយដើមឈើ ដែលបាំងជិតមើលមិនឃើញទេសភាពភូមិនៅខាងក្រោម ដូចនេះហើយពួកគេអាចហ្វឹកហាត់កីឡាឃ្វីដឌីចនៅទីនោះយូរប៉ុណ្ណាក៏បាន បើពួកគេមិនហោះទៅខ្ពស់ពេក។ ពួកគេមិនអាចប្រើបាល់ ឃ្វីដឌីច្ច ពិតបានទេ ដែលអាចនឹងលំបាកប្រសិនបើពួកគេត្រូវគេច ហើយហោះឆ្ងាយនៅពីលើភូមិ។ ពួកគេបានគ្រវែងផ្លែប៉ោមទៅគ្នាដើម្បីចាប់ជំនួសវិញ។ ពួកគេ

យកវាជាលទ្ធផលដើម្បីបានជិះអំបោស នីមប៊ូស ២០០០ របស់ហេរី ដែលជាអំបោសដ៏ល្អបំផុត។ អំបោស ផ្កាយរន្ទះ ចាស់របស់រ៉ុនជារឿយៗ ត្រូវបានហោះលឿនដោយសារមេអំបៅជាច្រើនដែលហោះកាត់ដែរនោះ។

ប្រាំនាទីក្រោយមក ពួកគេដើរជាក្បួនឡើងទៅភ្នំ ដាក់អំបោសហោះលើស្មារបស់ពួកគេ។ ពួកគេបានសួរ ពឿរស៊ី ថាតើវាចង់ចូលរួមជាមួយពួកគេទេ ប៉ុន្តែវានិយាយថាវារវល់។ ហេរីបានជួប ពឿរស៊ី នៅពេលញ៉ាំអាហារតែប៉ុណ្ណោះ រហូតមកដល់ពេលនេះ។ វានៅតែក្នុងបន្ទប់បិទជិតរបស់វាប៉ុណ្ណោះក្រៅពីពេលនោះ។

- ខ្ញុំសង្ស័យថាបានដឹងនូវរឿងអ្វីដែលវាបានជួបប្រទះ- ហ្វ្រេដនិយាយ ចងចិញ្ចើម។ - វាមិនដូចជាខ្លួនវាទៀតទេ។ លទ្ធផលប្រលងរបស់វាបានចេញមុនថ្ងៃដែលពួកឯងបានប្រលង។ វាធ្វើ ក.ប.វ.ក.ស. បានដប់ពីរពិន្ទុ ហើយវាស្ទើរតែមិនមើលទៅដោយភាពពេញចិត្តទាល់តែសោះ។

- ពាក្យពេញគឺការប្រលងវេទមន្តកំរិតធម្មតា- ចចពន្យល់ ឃើញនូវការមិនយល់របស់ហេរី។ - ប៊ីលក៏ទទួលបានដប់ពីរដែរ។ ប្រសិនបើពួកយើងមិនប្រយ័ត្នទេ យើងនឹងមានអនុរក្សក្រុមសិស្សច្បងម្នាក់ទៀតនៅក្នុងគ្រួសារហើយ។ ខ្ញុំមិនគិតថា ខ្ញុំអាចទ្រាំទ្រនូវភាពអាម៉ាសនោះទេ។

ប៊ីលគឺជាបងប្រុសគេបង្អស់ក្នុងត្រកូលវីស្លី។ គាត់ និងបងប្រុសបន្ទាប់ ឆាលី បានឈប់រៀននៅសាលា ហុកវ៉ាតហើយ។ ហេរីមិនដែលបានជួបម្នាក់សោះក្នុងចំនោមពួកគេ ប៉ុន្តែវាដឹងថាឆាលីនៅប្រទេសរ៉ូម៉ានី កំពុងសិក្សាពីសត្វនាគ ហើយនិងប៊ីលនៅប្រទេសអេហ្ស៊ីប កំពុងធ្វើការឲ្យធនាគាររបស់វេទគូ ហ្គ្រីង្គហុត។

- ខ្ញុំមិនដឹងថាតើម៉ាក់ និងប៉ានឹងលៃលកយ៉ាងណាចំពោះសំភារៈសិក្សារបស់ពួកយើងទាំងអស់គ្នានៅឆ្នាំនេះទេ- ចចនិយាយនៅមួយសន្ទុះក្រោយមក។ - សៀវភៅរបស់ ឡក់ហាត ទាំងប្រាំប្រភេទ! ហើយជីននីត្រូវការរ៉ូប និងចង្កឹះវេទមន្តមួយដើម ហើយនៅអ្វីៗគ្រប់យ៉ាងទៀត...

ហេរីមិននិយាយអ្វីសោះ។ វាមានអារម្មណ៍ខ្មាសអៀនបន្តិច។ អ្វីដែលស្តុកទុកក្នុងបន្ទប់ក្រោមដីនៅហ្គ្រីង្គហុតទីក្រុងឡុង គឺជាទ្រព្យសម្បត្តិដែលឪពុកម្តាយវាបានបន្សល់ទុកឲ្យវា។ ពិតណាស់ វាមានលុយបានតែនៅក្នុងពិភពវេទមន្តប៉ុណ្ណោះ។ អ្នកមិនអាចចាយលុយហ្កាលឡូន ស៊ីកគ័ល និងណាត់ក្នុងហាងពួកលោកិយបានទេ។ វាមិនដែលនិយាយពីគណនីក្នុងធនាគារហ្គ្រីងហុតប្រាប់ដល់គ្រួសារឌើស្លីទេ។ វាមិនបានគិតថា ភាពភ័យខ្លាចរបស់ពួកគេចំពោះអ្វីៗដែលទាក់ទងនឹងវេទមន្តនោះអាចនឹងទាមទារវិញនូវមាសមួយពំនូកធំនោះទេ។

លោកស្រីវីស្លីបានដាស់ពួកគេទាំងអស់គ្នាឲ្យភ្ញាក់តាំងពីព្រលឹមនៅថ្ងៃពុធក្រោយមក។ បន្ទាប់ពីម្នាក់ៗបានញ៉ាំសាន់វិចសាច់ជ្រូកអស់ប្រាំមួយដុំយ៉ាងលឿនរួចមក ពួកគេបានពាក់អាវធំ ហើយអ្នកស្រីវីស្លីបានយកផើងផ្កាមួយចេញពីលើធ្នើរឡកំដៅក្នុងផ្ទះបាយ និងអើតមើលទៅខាងក្នុង។

- ពួកយើងជិតប្រើវាអស់ហើយ អស៍សឺ- គាត់ដកដង្ហើមធំ។ - យើងត្រូវទិញថែមទៀតនៅថ្ងៃនេះ...អ៊ា! មែនហើយ ភ្ញៀវមុន! ត្រូវឯងមុន ហេរីក្មួយសម្លាញ់!

គាត់បានឲ្យផើងផ្កានោះទៅវា។

ហេរីសម្លឹងទៅពួកគេទាំងអស់ដែលកំពុងមើលវា។

- ត...តើខ្ញុំនឹងត្រូវធ្វើអ្វីទៅ?- វានិយាយជាប់ៗ។

- វាមិនដែលធ្វើដំនើរដោយប្រើម្សៅភ្លូទេ- រ៉ុននិយាយភ្លាម។ - សុំទោស ហេរី ខ្ញុំភ្លេចទៅ។

- មិនដែលទេរឺ?- លោកវីស្លីនិយាយ។ - ប៉ុន្តែ តើឯងទៅផ្លូវកាត់ទទឹងដើម្បីទិញសំភារៈសិក្សារបស់ឯងកាលពីឆ្នាំមុនដោយសារអ្វីទៅ?

- ខ្ញុំបានទៅតាមផ្លូវក្រោមដី...

- ពិតរឺ?- លោកវីស្លីនិយាយទាំងចាប់អារម្មណ៍។ - តើមានជណ្តើរយន្តទេ? តើវាប្រាកដ...

- មិនមែនពេលនេះទេ អស់សឺ- លោកស្រីវីស្លីនិយាយ។ - ក្មួយសម្លាញ់ ម្សៅភ្លូគឺលឿនជាងច្រើនណាស់ ប៉ុន្តែពុទ្ធោ! ប្រសិនបើឯងមិនដែលប្រើវាពីមុន...

- វានឹងមិនអីទេណា ម៉ាក់- ហ្វ្រេដនិយាយ។ - ហេរី ចាំមើលពួកយើងមុនណា។

វាយកម្សៅភ្លីបន្តិចចេញពីក្នុងផើង ឈានចូលទៅក្នុងភ្លើង ហើយបាចម្សៅនោះទៅក្នុងអណ្តាតភ្លើង។

ដោយមានស្នូរមួយបន្លឺឡើង ភ្លើងបានប្រែជាពណ៌បៃតងភ្លឺ ហើយផ្ទុះឡើងខ្ពស់ជាង ហ្វ្រេដ ដែលបានឈានជើងចូលក្នុងនោះអំបាញ់មិញ រួចស្រែកថាៈ - ផ្លូវកាត់ទទឹង!- ហើយក៏បាត់ខ្លួនទៅ។

- ក្មួយសម្លាញ់ ឯងត្រូវនិយាយឲ្យច្បាស់ៗ- លោកស្រីវីស្លីប្រាប់ហេរីនៅពេលដែលចចបានដាក់ដៃរបស់វាចូលទៅក្នុងផើង។ - ហើយដែលសំខាន់គឺចេញទៅដល់កន្លែងត្រឹមត្រូវនោះ...

- ត្រឹមត្រូវអ្វីទៅ?- ហេរីនិយាយទាំងមិនដឹងអី ពេលដែលភ្លើងបានផ្ទុះសូរ ហើយនាំចចចេញពីកន្លែងនោះផងដែរ។

- អឺ ឯងដឹងទេថា មានភ្លើងវេទមន្តអាក្រក់នៅចំរុះគ្នាជាច្រើនដែលត្រូវជ្រើសរើស ប៉ុន្តែយ៉ាងណាក៏ដោយឲ្យតែឯងនិយាយឲ្យបានច្បាស់...

- វានឹងមិនអីទេ ម៉ូលី កុំបារម្ភអី- លោកវីស្លីនិយាយ កំពុងតែយកម្សៅភ្លូសម្រាប់ខ្លួនគាត់ដែរ។

- ប៉ុន្តែបងសម្លាញ់ ប្រសិនបើវាវង្វេងនោះ តើពួកយើងនឹងត្រូវពន្យល់ពូមីងរបស់វាយ៉ាងម៉េចទៅ?

- ពួកគាត់មិនប្រកាន់ទេ- ហេរីបញ្ជាក់ឲ្យគាត់ទុកចិត្ត។ - ដាត់លីនឹងគិតថាវាជារឿងកំប្លែងដ៏អស្ចារ្យមួយប្រសិនបើខ្ញុំវង្វេងក្នុងបំពង់ផ្សែងមួយនោះ កុំបារម្ភពីរឿងនោះអី។

- អឺ...មែនហើយ...មីងទៅបន្ទាប់ពីអស់សឺ- អ្នកស្រីវីស្លីនិយាយ។ - ឥឡូវ ពេលដែលឯងចូលទៅក្នុងភ្លើង ត្រូវនិយាយឈ្មោះទីកន្លែងដែលឯងនឹងទៅ...

- ហើយដាក់កែងដៃរបស់ឯងចូលក្នុង- រ៉ុនផ្តល់យោបល់។

- ហើយភ្នែករបស់ឯងបិទ- អ្នកស្រីវីស្លីនិយាយ។ - ម្រែងភ្លើង...

- នៅឲ្យស្ងៀម- រ៉ុននិយាយ។ - បើមិនអញ្ចឹងទេ ឯងអាចនឹងធ្លាក់ចេញទៅឡចង្ក្រានផ្សេង...

- ប៉ុន្តែកុំភ័យ ហើយកុំចេញទៅលឿនពេក រង់ចាំរហូតទាល់តែឯងជួប ហ្វ្រេដ និងចច។

ដោយព្យាយាមយ៉ាងខ្លាំងដើម្បីចងចាំចំនុចទាំងអស់នេះក្នុងចិត្ត ហេរីបានយកម្សៅភ្លូបន្តិច ហើយដើរទៅឈរមុខភ្លើង។ វាដកដង្ហើមធំ បាចម្សៅទៅក្នុងអណ្តាតភ្លើង ហើយឈានជើងសំដៅទៅ។ ភ្លើងហាក់ដូចជាខ្យល់ដ៏កក់ក្តៅមួយ។ វាបើកមាត់របស់វាហើយភ្លាមៗនោះវាបានលេបផេះក្តៅយ៉ាងច្រើន។

- ផ...ផ្លូវ...កាត់ ទទឹង- វាបានក្អក។

នៅហាងហ្គារីស និងប្លត់

វាមានអារម្មណ៍ហាក់ដូចជា វាបានកំពុងត្រូវធាក់ចេញពីប្រហោងឧយភ្លើងដ៏ធំមួយ។ វាហាក់ដូចជាត្រូវបង្វិលយ៉ាងលឿន ...សម្លេងពាទីក្នុងត្រចៀករបស់វាកំពុងធ្វើឲ្យហឹង...វាព្យាយាមបើកភ្នែករបស់វា ប៉ុន្តែចលនាយ៉ាងរហ័សនៃអណ្តាតភ្លើងពណ៌បៃតងធ្វើឲ្យវាឈឺ...វត្ថុរឹងមួយបានបុកកែងដៃរបស់វា ហើយរុញវាចូលវិញ នៅតែបង្វិលហើយបង្វិលទៀត...ឥឡូវ វាមានអារម្មណ៍ដូចជាមានដៃត្រជាក់កំពុងទះមុខរបស់វា...ដោយបើកភ្នែកមើលព្រឹមៗតាមវ៉ែនតារបស់វា វាបានឃើញឡកំដៅមួយក្នុងសភាពព្រិលៗ និងគ្រលៀសភ្នែកមួយភ្លែតទៅឃើញបន្ទប់នៅខាងមុខ...នំសាន់វិចសាច់ជ្រូករបស់វាកំពុងតែវិលក្នុងក្រពះ...វាបិទភ្នែកម្តងទៀត បន់ឲ្យវាឈប់ ហើយបន្ទាប់មក វាបានដួលផ្កាប់មុខទៅលើថ្មត្រជាក់ ហើយដឹងថាវ៉ែនតារបស់វាបានបែក។

ដោយវិលមុខ និងមានស្នាមជាំ ហើយប្រលាក់សុទ្ធតែផេះទៀតនោះ វាបានកំរើកជើងរបស់វាថ្នមៗ កាន់វ៉ែនតាបែករបស់វាយកមកមើល។ វានៅតែម្នាក់ឯងគត់ ប៉ុន្តែកន្លែងដែលវានៅ វាមិនស្គាល់ទេ។ វាអាចនិយាយប្រាប់បានថា វាកំពុងតែឈរនៅក្នុងថ្មឡកំដៅ ដែលមើលទៅដូចជាហាងរបស់វេទគួយ៉ាងងងឹតមួយ... ប៉ុន្តែគ្មានអ្វីនៅទីនេះដែលមានដូចក្នុងបញ្ជីសាលាហុកវ៉ាតសោះ។

ប្រអប់កែវមួយនៅជិតនោះដែលមានដាក់ប្រអប់ដៃក្រិនម្ខាងនៅលើខ្នើយទ្រាប់ បៀរក្នុងហ៊ូដែលមានស្នាមឈាមមួយ និងភ្នែកសិប្បនិម្មិតមួយចំហៀង។ របាំងមុខដ៏អាក្រក់ជាច្រើនដាក់បន្តុបនៅជាប់ជញ្ជាំងបែរទៅក្រោម....ល្បាយនៃឆ្អឹងមនុស្សបានដាក់នៅលើតុតាំងទំនិញ ហើយមានច្រែះស៊ី និងឧបករណ៍ផ្សេងទៀតព្យួរនៅលើពិតាន។ អាក្រក់ជាងនេះទៅទៀត ផ្លូវតូចចង្អៀតដ៏ងងឹតនោះ ដែលហេរីអាចមើលឃើញតាមបង្អួចហាងសុទ្ធតែធូលី គឺពិតជាមិនមែននៅផ្លូវកាត់ទទឹងទេ។

ជាការប្រសើរ វាបានចេញពីទីនោះយ៉ាងឆាប់។ ច្រមុះវានៅតែឈឺត្រង់កន្លែងបុកនឹងបាតឡកំដៅ។ ហេរីដើរចេញយ៉ាងរហ័សស្ងាត់ៗសំដៅទៅទ្វារ ប៉ុន្តែមុនពេលវាដើរបានពាក់កណ្តាលផ្លូវ បុរសពីរនាក់បានបង្ហាញខ្លួននៅខាងប៉ែកមួយទៀតនៃកញ្ចក់...ម្នាក់ក្នុងចំនោមពួកគេគឺជាមនុស្សតែម្នាក់គត់ដែលហេរីមិនចង់ជួបនៅពេលវាវង្វេង ហើយមានប្រលាក់សុទ្ធតែផេះ និងពាក់វ៉ែនតាបែកទៀតនោះ គឺដ្រាកូ មេលហ្វ៊យ។

ហេរីសំឡឹងមើលជុំវិញយ៉ាងលឿន ហើយបានរកឃើញទូពណ៌ខ្មៅធំមួយនៅខាងឆ្វេងវា។ វាស្ទុះចូលទៅក្នុងនោះ ហើយទាញទ្វារបិទដោយទុកប្រហោងតូចមួយសម្រាប់មើលមកក្រៅ។ បន្តិចក្រោយមក កណ្តឹងមួយបានពាទីឡើង ហើយមេលហ្វ៊យក៏បានឈានជើងចូលក្នុងហាង។

បុរសម្នាក់ដែលដើរតាមនោះមានតែឪពុកវាប៉ុណ្ណោះ។ គាត់មានសំបុរសដូចវា មុខស្រួច និងភ្នែកពណ៌ប្រផេះស្រាលស្មើរតែដូចគ្នាបេះបិត។ លោកមេលហ្វ៊យឆ្លងកាត់ហាង សំលឹងមើលយឺតៗទៅទំនិញនៅ លើតុតាំង ហើយបានចុចកណ្តឹងនៅលើតុតាំងទំនិញនោះ ក្រោយមកក៏បែរមករកកូនប្រុស ហើយនិយាយថា៖

- កុំប៉ះអ្វីអោយសោះ ដ្រាកូ។

មេលហ្វ៊យ ដែលហៀបនឹងឈោងយកកែវភ្នែកកញ្ចក់ទៅហើយនោះ ក៏តបវិញ៖

- ខ្ញុំគិតថាប៉ានឹងទិញអំណោយឲ្យខ្ញុំមួយ។

- ប៉ានិយាយថាប៉ានឹងទិញអំបោសប្រកួតមួយឲ្យឯង- ប៉ារបស់វានិយាយ គោះម្រាមដៃរបស់គាត់នៅលើតុនោះ។

- តើនោះមានអ្វីល្អទៅ បើកូនមិននៅក្នុងក្រុមម្ចាស់ផ្ទះផង?- មេលហ្វ៊យនិយាយ មើលទៅដោយមិនសប្បាយចិត្ត និងខឹងយ៉ាងខ្លាំង។ - ហេរី ផោតធ័រ ទទួលបានអំបោសនីមប៊ូស ២០០០ កាលពីឆ្នាំមុន។ ដោយមានការអនុញ្ញាតជាពិសេសពី ដាំប័លដ័រ

ដូច្នេះវាអាចលេងឲ្យក្រុមហ្គ្រីហ្វិនដ័របាន។ វាមិនល្អអីណាស់ណាទេ។ ក៏ព្រោះតែមកពីវាល្បី...ល្បីដោយសារតែមានស្លាកស្នាមដ៏ឆ្កួតៗមួយនៅ លើថ្ងាសរបស់វា...

មេលហ្វ័យអានមើលផ្ទើរមួយពេញទៅដោយឆ្អឹង។

-...អ្នករាល់គ្នាគិតថាវាឆ្លាតណាស់ ផោតផ័រដ៏អស្ចារ្យជាមួយនឹងស្លាកស្នាមរបស់វា និងអំបោសរបស់វា...

- ឯងបានប្រាប់ប៉ានូវរឿងនេះយ៉ាងហោចណាស់១២ដងមកហើយ- លោកមេលហ្វ័យនិយាយ ដោយទឹកមុខសង្ស័យមើលទៅកូនប្រុសរបស់គាត់ - ហើយប៉ាក៏ចង់រំលឹកឯងដែរថា...ចាំស្តាប់នែ៎...មិនត្រូវបង្ហាញអោយគេឃើញថាឯងស្អប់ហោរី ផោតផ័រ ខ្លាំងពេកនោះទេ ពីព្រោះពេលនេះ ពួកវេទគូភាគច្រើនចាត់ទុកវា ដូចជាវីរបុរសដែលបានធ្វើឲ្យមេវេទគួងងឹតរលាយបាត់ខ្លួន...អ៉ា! លោកបូហ្គីន។

បុរសខ្នងកោងម្នាក់បានលេចមុខពីក្រោយតុតាំងទំនិញ កំពុងតែរែកពង្រាបសក់ដែលមានប្រេងរបស់គាត់ចេញពីមុខរបស់គាត់។

- លោកមេលហ្វ័យ រីករាយណាស់ដែលបានជួបលោកម្តងទៀត- លោកបូហ្គីននិយាយក្នុងសំឡេងយ៉ាងរអិលព្រាល់ដូចសក់របស់គាត់។ - ពិតជារីករាយណាស់...មានទាំងលោកម្ចាស់មេលហ្វ័យដ៏វ័យក្មេងផងដែរ...គួរអោយស្រឡាញ់ណាស់។ តើលោកមានការអ្វីដែរ? ខ្ញុំត្រូវតែបង្ហាញលោក ត្រឹមតែក្នុងថ្ងៃនេះនិងតំលៃសមរម្យបំផុត...

- ខ្ញុំមិនទិញអ្វីទេថ្ងៃនេះ លោកបូហ្គីន ប៉ុន្តែលក់- លោកមេលហ្វ័យនិយាយ។

- លក់រឺ?- ស្នាមញញឹមបានបាត់បន្តិចម្តងៗពីមុខរបស់លោកបូហ្គីន។

- តាមពិតទៅ លោកបានឮថា ក្រសួងកំពុងតែដឹកនាំការចុះត្រួតពិនិត្យកាន់តែច្រើនឡើង- លោកមេលហ្វ័យនិយាយដោយយកក្រដាសស្បែកចៀមមួយដុំពីខាងក្នុងហោប៉ៅរបស់គាត់ ហើយបានស្រាយវាឲ្យលោកបូហ្គីនអាន។ - ខ្ញុំមាន...អា...មុខទំនិញពីរបីនៅផ្ទះដែលអាចធ្វើឲ្យខ្ញុំអាម៉ាស់ ប្រសិនបើក្រសួងត្រូវហៅ...

លោកបូហ្គីនតំរូវវ៉ែនតាឲ្យស្រួលមកច្រមុះរបស់គាត់ ហើយពិនិត្យបញ្ជីនោះ។

- ក្រសួងពិតជាហ៊ានបង្កបញ្ហាដល់លោកប្រាកដមែនរឺ?

បបូរមាត់របស់លោកមេលហ្វ័យឡើងរួញ។

- ខ្ញុំនៅមិនទាន់បានទៅមើលនៅឡើយ។ ឈ្មោះមេលហ្វ័យនៅសក្តិសមនឹងទទួលបាននូវការគោរពដ៏ពិតប្រាកដមួយ តែក្រសួងប្រែជាចូលចិត្តជ្រៀតជ្រែកខ្លាំងឡើង។ មានពាក្យចចាមអារ៉ាមពីសកម្មភាពការពាររបស់ពួកលោកិយថ្មីមួយ...គ្មានអ្វីត្រូវសង្ស័យពីបញ្ហាបន្តិចបន្តួចនោះទេ គឺ អស់សឺ វីស្លី ឆ្កួតដែលស្រឡាញ់ពួកលោកិយ នៅពីក្រោយរឿងនោះ...

ហេរីមានអារម្មណ៍ខឹងកញ្ជ្រោលឡើងមួយ។

-...ហើយដូចដែលលោកឃើញស្រាប់ហើយ ធាតុពិតនៃថ្នាំពុលទាំងនេះអាចធ្វើឲ្យលេចឡើង...

- ខ្ញុំយល់ហើយ លោក ប្រាកដណាស់- លោកបូហ្គីននិយាយ - ទុកឲ្យខ្ញុំមើល...

- តើខ្ញុំអាចយកអានេះបានទេ?- ដ្រាកូនិយាយកាត់ ចង្អុលទៅប្រអប់ដៃក្រិននោះនៅលើខ្នើយទ្រាប់របស់វា។

- អា! ដៃនៃភាពរុងរឿង!- លោកបូហ្គីនឧទានឡើង បោះបញ្ជីរបស់លោកមេលហ្វ៍យចោល ហើយដើរយ៉ាងលឿនទៅជ្រាកូ។ - បញ្ចូលទៀនមួយទៅ ហើយវានឹងផ្តល់ពន្លឺដល់ត្រឹមតែអ្នកកាន់វាប៉ុណ្ណោះ! មិត្តដ៏ល្អបំផុតរបស់ចោរ! កូនប្រុសរបស់លោកមានចំនូលចិត្តខ្លាំងណាស់ លោក។

- ខ្ញុំសង្ឃឹមថាកូនប្រុសរបស់ខ្ញុំនឹងមានឥទ្ធិពលលើសពីចោរម្នាក់ទៅទៀត បូហ្គីន- លោកមេលហ្វ៍យនិយាយទាំងសោះកក្រោះ ហើយលោកបូហ្គីននិយាយយ៉ាងលឿនថា៖ - កុំប្រកាន់អី លោក កុំប្រកាន់ថា...

- ទោះជាយ៉ាងណាក្តី បើពិន្ទុនៅសាលារបស់វាមិនឡើងនោះទេ- លោកមេលហ្វ៍យនិយាយទាំងនៅតែសោះកក្រោះ - អញ្ចឹងមុខរបរលួចប្លន់នេះប្រហែលជាសក្តិសមនឹងវាហើយ។

- វាមិនមែនជាកំហុសរបស់ខ្ញុំទេ- ជ្រាកូឆ្លើយតបយ៉ាងលឿន។ - គ្រូទាំងអស់មានអ្នកដែលគេពេញចិត្ត ហឺម៉ាយអូនីហ្គ្រេនជឺរ ស្អីគេនោះ...

- ប៉ាបានគិតថាឯងនឹងត្រូវអាម៉ាស់ដោយសារក្មេងស្រីនៃគ្រួសារធម្មតាម្នាក់នោះផ្តួលឯងរាល់ការប្រលងហើយ- លោកមេលហ្វ៍យនិយាយម៉ាត់ៗ។

- ហា!- ហេរីនិយាយតិចៗ ដោយសប្បាយរីករាយក្នុងការឃើញជ្រាកូស្ថិតក្នុងសភាពឲ្យអាម៉ាស់មុខ និងមានកំហឹង។

- វាគឺដូចគ្នាតែទាំងអស់ហ្នឹង!- លោកបូហ្គីននិយាយក្នុងសំឡេងយ៉ាងរអិលព្រាល់របស់គាត់។ - ឈាមជ័រវេទគូកំពុងតែមានចំនួនតិចទៅៗគ្រប់ទីកន្លែង...

- មិនដោយទាំងខ្ញុំទេ- លោកមេលហ្វ៍យនិយាយ រន្ធច្រមុះវែងៗរបស់គាត់រីកធំបន្តិចម្តងៗ។

- ទេ លោក ក៏មិនដោយទាំងខ្ញុំដែរ លោក- លោកបូហ្គីននិយាយដោយអោនបន្ទាបខ្លួន។

- បើអញ្ចឹងហើយ យើងប្រហែលជាអាចងាកមកមើលបញ្ជីរបស់ខ្ញុំវិញ- លោកមេលហ្វ៍យនិយាយយ៉ាងខ្លី។ - ខ្ញុំកំពុងតែប្រញាប់ បូហ្គីន ខ្ញុំត្រូវធ្វើមុខជំនួញសំខាន់ៗនៅកន្លែងផ្សេងទៀតនាថ្ងៃនេះ។

ពួកគេចាប់ផ្តើមតថ្លៃ។ ហេរីបានមើលទាំងភ័យខ្លាច នៅពេលជ្រាកូធ្វើចលនាកាន់តែជិតទៅៗមករកកន្លែងលាក់ខ្លួនរបស់វា កំពុងពិនិត្យមើលរបស់ប្រើប្រាស់សំរាប់លក់។ វាឈប់មួយភ្លែតដើម្បីមើលខ្សែព្យួរសំរាប់ឃាតករមួយចង្វាយវែង និងពិនិត្យមើលបន្ទះមួយមានទ្រខ្សែកត្បូងសដ៏ស្រស់ស្អាតមួយខ្សែ៖ បំរាម "ហាមប៉ះពាល់។ មានបណ្តាសា...បានទាក់យកជីវិតម្ចាស់ជាពួកលោកិយអស់ដប់ប្រាំបួននាក់ហើយអាស្រ័យទៅតាមកាលបរិច្ឆេទ។"

ជ្រាកូបែរមកមើល ហើយបានឃើញទូនោះភ្លាមនៅពីមុខវា។ វាដើរសំដៅទៅ...វាឈោងដៃទាញដៃទ្វារទូនោះ...

- រួចរាល់ហើយ- លោកមេលហ្វ៍យនិយាយនៅតុតាំងទំនិញ។ - មក ជ្រាកូ!

ហេរីយកដៃជូតថ្ងាសរបស់វានៅពេលដែលជ្រាកូបញ្ឈប់សកម្មភាពទៅ។

- សូមឲ្យមានសំណាងល្អ លោកបូហ្គីន ខ្ញុំសង្ឃឹមថាលោកនឹងទៅភូមិគ្រឹះនោះនៅថ្ងៃស្អែកដើម្បីយកទំនិញ។

ខណៈនោះទ្វារបានបិទ លោកបូហ្គីនបញ្ឈប់នូវឫកពាសុភាពគួរសមរបស់គាត់។

- សូមឲ្យសំណាងល្អ លោកមេលហ្វ៍យ ហើយបើរឿងរ៉ាវទាំងនោះវាពិតមែន លោកមិនដែលបានលក់ឲ្យខ្ញុំសូម្បីតែពាក់កណ្តាលនូវអ្វីដែលបានលាក់ទុកក្នុងភូមិគ្រឹះនោះផង...

ដោយនិយាយរអ៊ូរទាំអស់យ៉ាងច្រើន លោកបូហ្គីនបានរលាយបាត់ខ្លួនទៅតាមបន្ទប់ខាងក្រោយ។

នៅហាងហ្គារីស និងប្លត់

ក្រោយមក ហេរីបានរង់ចាំបន្តិច រួចវាបានចេញមកយ៉ាងស្ងាត់ៗតាមដែលវាអាចដោយដើរលបៗចេញពីក្នុងទូនោះ ដើរកាត់ប្រអប់កែវ ហើយចេញទៅតាមទ្វារហាង។

ដោយក្តាប់វ៉ែនតាបែករបស់វាយកមកដាក់ពីមុខ វាបានពិនិត្យមើលជុំវិញ។ វាបានដើរចូលតាមផ្លូវតូចចង្អៀតមួយដ៏កខ្វក់ដែលឃើញហាក់ដូចជាហាងទាំងអស់ត្រូវបានប្រមូលផ្តុំដើម្បីបូជាឲ្យមន្តអាគមងងឹត។ ហាងមួយដែលវាទើបនឹងចេញមកនោះគឺហាង បូហ្គីន និងប៊ឹក ដូចជាធំជាងគេ ប៉ុន្តែនៅទល់មុខនោះគឺមានការដាក់តាំងបង្ហាញតាមបង្អួចយ៉ាងគគ្រិចនូវក្បាលមនុស្សរួមតូច ហើយទ្វារពីរនៅខាងក្រោមមានទ្រុងដ៏ធំមួយដែលមានដាក់សត្វពីងពាងខ្មៅនៅរស់ដ៏ធំសំបើមពីរក្បាល។ វេទគូមុខអាក្រក់ពីរនាក់កំពុងតាមមើលវាពីស្រមោលនៃផ្លូវដើរមួយ កំពុងខ្សឹបខ្សៀវគ្នា។ ដោយមានអារម្មណ៍ភ័យខ្លាច ហេរីតាំងចិត្ត ហើយព្យាយាមពាក់វ៉ែនតារបស់វាឲ្យត្រង់ និងសង្ឃឹមថាវានឹងអាចរកឃើញផ្លូវមួយចេញពីទីនេះ។

ផ្លាកសញ្ញានៅតាមផ្លូវធ្វើពីឈើដ៏ចាស់មួយបានព្យួរពីលើហាងមួយដែលលក់ទៀនមានជាតិពុល ប្រាប់ឲ្យវាដឹងថាវាស្ថិតនៅក្នុងផ្លូវរាត្រី។ នេះមិនបានជួយអ្វីទេ ព្រោះហេរីមិនធ្លាប់បានឮឈ្មោះកន្លែងណាមួយនោះទេ។ វាគិតថា វាមិនបាននិយាយចេញឲ្យបានច្បាស់ត្រឹមត្រូវតាមមាត់ដែលពេញដោយផេះរបស់វានៅក្នុងភ្នក់ភ្លើងរបស់វីស្លី។ ដោយព្យាយាមនៅស្ងៀមស្ងាត់ វាបានគិតនូវអ្វីដែលត្រូវធ្វើ។

- តើឯងមិនវង្វេងទេរឺ ក្មួយសម្លាញ់?- សម្លេងមួយបន្លឺឡើងក្នុងត្រចៀករបស់វាធ្វើឲ្យវាភ្ញាក់ព្រឺត។

វេទគូចាស់ម្នាក់បានឈរនៅពីមុខវា កាន់ថាសមួយដែលមើលទៅគួរឲ្យខ្ពើមដូចក្រចកដៃមនុស្សទាំងស្រុង។ គាត់សម្លឹងមើលវា បង្ហាញនូវធ្មេញដែលមានស្លែ។ ហេរីបានបែរក្រោយខិតទៅឆ្ងាយ។

- ខ្ញុំមិនអីទេ អរគុណ- វានិយាយ។ - ខ្ញុំគ្រាន់តែ...

- ហេរី! តើឯងគិតថាឯងកំពុងទៅធ្វើអ្វីនៅទីនោះ?

បេះដូងរបស់ហេរីលោតញាប់ ឯវេទគូនោះក៏អញ្ចឹងដែរ។ ក្រចកដៃដ៏ច្រើនបានធ្លាក់មកលើជើងរបស់គាត់ ហើយគាត់បានជេរនៅពេលរូបរាងដ៏ធំសម្បើមនៃហាហ្គ្រីដ អ្នកឆ្មាំប្រមាញ់នៅសាលាហុកវ៉ាត បង្ហាញឡើងក្នុងជំហានវែងៗសំដៅទៅរកពួកគេ ដោយក្រសែភ្នែកដូចសត្វល្អិតម្យ៉ាងពណ៌ខ្មៅកំពុងបញ្ចេញពន្លឺពីលើពុកចង្កាដ៏ស្រមូមរបស់គាត់។

- ហាហ្គ្រីដ!- ហេរីបន្លឺឡើងដោយភាពកក់ក្តៅ។ - ខ្ញុំបានវង្វេង...ម្សៅភ្លូ...

ហាហ្គ្រីដចាប់ហេរីចំកញ្ចឹងក និងទាញវាចេញឲ្យឆ្ងាយពីវេទគូនោះ គោះថាសនោះភ្លាមឲ្យចេញពីដៃរបស់គាត់។ សំរែកដ៏គ្រលួចរបស់គាត់នៅបន្លឺតាមពីក្រោយពួកគេពេញតាមបណ្តោយផ្លូវតូចចង្អៀត បត់បែនចេញទៅផ្លូវមានពន្លឺព្រះអាទិត្យចាំងចែង។ ហេរីបានឃើញអគារធ្វើពីថ្មកែវពណ៌សក្បុសមួយពីចម្ងាយ៖ ធនាគារហ្គ្រីង្គហ្គុត។ ហាហ្គ្រីដបានបណ្តើរវាទៅផ្លូវកាត់ទទឹង។

- ឯងឆ្កួតហើយ!- ហាហ្គ្រីដនិយាយយ៉ាងតឹងសរសៃក រួចសំអាតផេះចេញពីមុខហេរីខ្លាំងៗ។ គាត់ស្ទើរតែធ្វើឲ្យវាដួលចូលក្នុងធុងលាមកសត្វនាគនៅខាងក្រៅហាងលក់ឱសថមួយទៅហើយ។ - ពេលកំពុងដើរក្រឡឹងជុំវិញផ្លូវ**រាត្រី** ខ្ញុំមិនបានដឹង...កន្លែងគ្រោះថ្នាក់ ហេរី...មិនត្រូវឲ្យនរណាម្នាក់ឃើញឯងនៅទីនោះទេ...

- ខ្ញុំដឹងរឿងនោះហើយ- ហេរីនិយាយ អោនក្បាលគេចនៅពេលហាហ្គ្រីដរកសំអាតផេះចេញឲ្យវាម្តងទៀត។ - ខ្ញុំបានប្រាប់លោកហើយ ខ្ញុំបានវង្វេង...ចុះលោកនៅធ្វើអីទីនោះដែរ?

- ខ្ញុំកំពុងទៅរកមើល ថ្នាំបណ្ដេញខ្យងស៊ីសាច់ - ហាហ្គ្រីដនិយាយដោយខឹងតិចៗ។ - ពួកវាកំពុងបំផ្លាញស្ពៃក្ដោបនៅសាលាហើយ។ ឯងមកតែម្នាក់ឯងទេរឺ?

- ខ្ញុំកំពុងស្នាក់នៅជាមួយគ្រួសារវីស្លី ប៉ុន្ដែពួកយើងបានបែកគ្នា- ហេរីពន្យល់។ - ខ្ញុំត្រូវតែទៅរកពួកគេភ្លាម...

ពួកគេធ្វើដំណើររួមគ្នានៅតាមផ្លូវ។

- ហេតុអ្វីបានជាឯងមិនដែលសរសេរសំបុត្រតបមកខ្ញុំវិញអញ្ចឹង?- ហាហ្គ្រីដនិយាយ នៅពេលដែលហេរីត់ត្រឹកៗតាមក្បែរគាត់ (វាត្រូវដើរបីជំហានដើម្បីឲ្យទាន់ជំហានវែងៗនៃស្បែកជើងកវែងដ៏ធំរបស់ហាហ្គ្រីដមួយៗ)។ ហេរីបានប្រាប់រឿងរ៉ាវទាំងអស់ពីដុបប៊ី និងឌើស្លី។

- ពួកលោកិយឃោរឃៅទាំងអស់នេះពិតជាចំមែន- ហាហ្គ្រីដបញ្ចេញកំហឹង។ - ប្រសិនបើខ្ញុំបានដឹង...

- ហេរី! ហេរី! នៅទីនេះ!

ហេរីក្រឡេកមើលទៅឃើញ ហឺម៉ាយអូនី ហ្គ្រេនជឺរ កំពុងឈរនៅលើចុងជណ្ដើរពណ៌សឡើងទៅធនាគារហ្គ្រីងហ្គុត។ នាងបានរត់ចុះមកដើម្បីជួបពួកគេ សក់ពណ៌ត្នោតដ៏ស្ដើងរបស់នាងបានយោលយោកនៅពីក្រោយនាង។

- តើវ៉ែនតារបស់ឯងកើតអីហ្នឹង? សួស្ដី ហាហ្គ្រីដ...អូ! វាពិតជាអស្ចារ្យណាស់ដែលបានជួបអ្នកទាំងពីរម្ដងទៀត...តើឯងនឹងចូលទៅហ្គ្រីងហ្គុតរឺ ហេរី?

- បន្ដិចទៀតនៅពេលខ្ញុំរកគ្រួសារវីស្លីឃើញ- ហេរីនិយាយ។

- ឯងនឹងមិនបាច់ចាំយូរទៀតទេ- ហាហ្គ្រីដសើចស្ញេញ។

ហេរី និងហឺម៉ាយអូនីរកមើលជុំវិញ។ អ្នកដែលរត់លឿនកាត់ហ្វូងមនុស្សនោះគឺ រ៉ុន ហ្វ្រេដ ចច ពើស៊ី និងលោកវីស្លី។

- ហេរី- លោកវីស្លីនិយាយទាំងដង្ហក់។ - ពួកយើងគិតថាឯងនឹងទៅដល់កន្លែងមួយដ៏ឆ្ងាយ...- គាត់ជូតកន្លែងទំពែកដ៏រលោងលើក្បាលរបស់គាត់។ - មូលីព្រួយបារម្ភខ្លាំងណាស់...នាងនឹងមកដល់ឥឡូវហើយ។

- តើឯងបានចេញទៅដល់កន្លែងណា?- រ៉ុនសួរ។

- ផ្លូវរាត្រី- ហាហ្គ្រីដនិយាយទាំងមុខក្រញ៉ូវ។

- អស្ចារ្យណាស់!- ហ្វ្រេដ និងចចនិយាយព្រមគ្នា។

- ពួកយើងមិនដែលត្រូវបានអនុញ្ញាតឲ្យចូលទេ- រ៉ុននិយាយទាំងច្រណែន។

- ខ្ញុំគួរតែនិយាយថាខ្ញុំមិនគិតដូច្នោះទេ- ហាហ្គ្រីដនិយាយទាំងខឹងតិចៗ។

ឥឡូវលោកស្រីវីស្លីបានរត់មកយ៉ាងលឿនដូចហោះ កាបូបយួរដៃរបស់គាត់គ្រវីគ្រវាត់យ៉ាងខ្លាំងនៅក្នុងដៃម្ខាង ជីននីកាន់ដៃម្ខាងទៀត។

- អូ! ហេរី...អូ! ក្មួយសម្លាញ់...ឯងអាចទៅដល់កន្លែងណាមួយ...

ដោយដកដង្ហើមទាំងដង្ហក់ គាត់បានទាញយកក្រណាត់ជូតធំមួយចេញពីកាបូបរបស់គាត់ ហើយចាប់ផ្ដើមសំអាតផេះដែលហាហ្គ្រីដមិនបានសំអាតចេញអស់នៅឡើយ។ លោកវីស្លីយកវ៉ែនតារបស់ហេរីមក គោះវាតិចៗដោយចង្កឹះវេទមន្ដរបស់គាត់ ហើយធ្វើឲ្យវាល្អដូចថ្មីអញ្ចឹង។

- អឺ នែក...ទៅចុះ- ហាហ្គ្រីដបាននិយាយពេលលោកវីស្លីសំដែងការស្វាគមន៍ដោយចាប់លោក់ដៃរបស់គាត់ (ផ្លូវរាត្រីណា! ប្រសិនបើលោកមិនបានឃើញវាទេ មិនដឹងជាមានរឿងអ្វីកើតឡើងនោះទេ ហាហ្គ្រីដ!) ។ - ជួបគ្នានៅហុកវ៉ាត!- ហើយគាត់បោះជំហានវែងៗយ៉ាងលឿន ក្បាលនិងស្មារបស់គាត់ខ្ពស់ជាងអ្នកឯទៀតនៅផ្លូវដ៏កកកុញនោះ។

- ទាយមើល៍ តើខ្ញុំបានឃើញនរណានៅហាង បូហ្គីននិងប៊ឹក?- ហេរីបានសួររ៉ុន និងហឺម៉ាយអូនីនៅពេលពួកគេឡើងជណ្ដើរ ហ្គ្រីង្គហុត។ - មេលហ្វ័យ និងឪពុករបស់វា។

- តើលូស៊ីស មេលហ្វ័យមានទិញអ្វីទេ?- លោកវីស្លីនិយាយភ្លាមនៅពីក្រោយពួកគេ។

- ទេ គាត់កំពុងទៅលក់វិញតើ។

- ដូច្នេះគាត់បារម្ភហើយ- លោកវីស្លីនិយាយដោយភាពសប្បាយចិត្តបង្កប់ការព្រួយ។ - អូ! ខ្ញុំចង់ទិញរបស់មួយចំនួនពីលូស៊ីស មេលហ្វ័យ...

- បងត្រូវប្រយ័ត្ន អស់សឺ- លោកស្រីវីស្លីនិយាយនៅពេលពួកគេត្រូវបានបង្ហាញកន្លែងចូលទៅក្នុងធនាគារដោយម្រេញគង្វាលម្នាក់ដែលកំពុងអោនគោរពនៅមាត់ទ្វារ។ - គ្រួសារនោះមិនស្រួលទេណា។ ឃើញដំរីជុះ កុំជុំតាមដំរី។

- អញ្ចឹងអូនគិតថាបងគឺជាដៃគូរបស់លូស៊ីស មេលហ្វ័យទេវឺ?- លោកវីស្លីនិយាយទាំងខឹងចិត្ត ប៉ុន្តែគាត់បែកអារម្មណ៍មួយរំពេចដោយសារឃើញគ្រួសាររបស់ហឺម៉ាយអូនី ដែលកំពុងឈរដោយភាពងឿងឆ្ងល់នៅឯតុតាំងទំនិញ ដែលលាតសន្ធឹងពេញសាលធ្វើពីថ្មកែវដ៏ធំនោះ កំពុងរង់ចាំឲ្យហឺម៉ាយអូនីណែនាំពួកគាត់។

- ប៉ុន្តែពួកអ្នកគឺជាពួកលោកិយ!- លោកវីស្លីនិយាយដោយរីករាយ។ - ពួកយើងត្រូវតែរកអីផឹកសិនទៅ! តើពួកអ្នកទៅទីនេះធ្វើអ្វីដែរ? អូ! អ្នកកំពុងដូរលុយពួកលោកិយផង។ មូលី មើលនែក!- គាត់ចង្អុលដោយភាពរំភើបទៅក្រដាសប្រាប់ដប់ផោននៅក្នុងដៃរបស់លោកហ្គ្រេនជឺរ។

- ជួបគ្នាវិញនៅទីនេះ- រ៉ុននិយាយទៅកាន់ហឺម៉ាយអូនីនៅពេលគ្រួសារវីស្លី និងហេរីត្រូវបាននាំផ្លូវចូលទៅបន្ទប់ក្រោមដីដោយម្រេញគង្វាលនៅហ្គ្រីង្គហុតម្នាក់ផ្សេងទៀត។

បន្ទប់ក្រោមដីនោះត្រូវបានទៅដល់ដោយប្រើមធ្យោបាយតាមទូរថភ្លើងតូចមួយ បើកបរដោយពួកម្រេញគង្វាលដែលបង្កើនល្បឿនលើផ្លូវរថភ្លើងដ៏តូចកាត់តាមផ្លូវក្រោមដីរបស់ធនាគារនោះ។ ហេរីរីករាយនឹងការធ្វើដំនើរយ៉ាងលឿនស្លេវចុះទៅបន្ទប់សុវត្ថិភាពរបស់វីស្លី ប៉ុន្តែវាមានអារម្មណ៍មិនល្អទេ គឺមិនល្អខ្លាំងជាងពេលវានៅផ្លូវរាត្រី ទៅទៀត ពេលទ្វារបន្ទប់សុវត្ថិភាពបើកឡើង។ មានគំនរនៃប្រាក់សីកគ័លដ៏តូចមួយនៅខាងក្នុង ហើយមានតែហ្កាលុនមាសមួយប៉ុណ្ណោះ។ លោកស្រីវីស្លីបានចូលភ្លាមនៅតាមផ្លូវកាច់ជ្រុងហើយញាត់ប្រាក់ទាំងប៉ុន្មានចូលក្នុងកាបូបរបស់គាត់។ ហេរីមានអារម្មណ៍រឹតតែមិនល្អ នៅពេលពួកគេបានទៅដល់បន្ទប់សុវត្ថិភាពរបស់វា។ វាព្យាយាមបិទបាំងវត្ថុនៅក្នុងប្រអប់ពីអ្នកទាំងអស់ នៅពេលវាដាក់កាក់ដែលមាននៅក្នុងដៃយ៉ាងប្រញាប់ចូលទៅក្នុងកាបូបស្បែកមួយ។

ត្រឡប់មកខាងក្រៅលើជណ្ដើរថ្មកែវវិញ ពួកគេទាំងអស់គ្នាបានបែកគ្នា។ ពឿរស៊ីនិយាយរអ៊ូតិចៗចង់បានស្លាបប៉ាកាថ្មី។ ហ្វ្រេដ និងចចចំណាំបានមិត្តភក្តិរបស់ពួកគេម្នាក់នៅហុកវ៉ាតគឺ លី ចចដាន់។ អ្នកស្រីវីស្លី និងជីននីកំពុងទៅហាងលក់រ៉ូបជជុះមួយ។ លោកវីស្លីទទូចចង់នាំគ្រួសារហ្គ្រេនជឺរទៅផឹកអីនៅហាង លីគី កូលដ្រុន។

នៅហាងហ្លារីស និងប្លត់

- ពួកយើងទាំងអស់នឹងជួបគ្នាវិញនៅឯហាង ហ្លារីស និងប្លត់ក្នុងរយៈពេលមួយម៉ោង ដើម្បីទិញសៀវភៅសិក្សារបស់ពួកឯង- លោកស្រីវីស្លីនិយាយរួចដើរចេញទៅជាមួយជីននី។ - ហើយមិនឲ្យឈានជើងមួយជំហានទៅផ្លូវរាត្រីដាច់ខាត!- គាត់ស្រែកទៅបងប្អូនភ្លោះដែលកំពុងដើរបកក្រោយ។

ហេរី រ៉ុន និងហឺម៉ាយអូនីដើរលំហែតាមដងផ្លូវដែលក្រាលដោយថ្ម និងមានខ្យល់បក់រំភើយ។ ថង់មាស ប្រាក់ និងសំរឹទ្ធិកំពុងទង្គិចឮសូរច្រាវៗយ៉ាងរណ្ដំក្នុងហោប៉ៅរបស់ហេរី ដែលទាមទារឲ្យវាត្រូវចំនាយ ដូច្នេះវាបានទិញផ្លែស្ត្របឺរីធំបីផ្លែ និងការ៉េមប័រសណ្ដែកដី រួចពួកគេបានទំពារឮសូរគ្រូបៗយ៉ាងរីករាយនៅពេលពួកគេដើរយឺតៗតាមដងផ្លូវចង្អៀត និងសម្លឹងមើលតាមកញ្ចក់ហាងដែលគួរឲ្យចាប់អារម្មណ៍ជាច្រើន។ រ៉ុនសម្លឹងមើលយ៉ាងជក់ចិត្តទៅរ៉ូបឆាត់លី កាណុងមួយឈុតតាមកញ្ចក់នៃហាង ផ្គត់ផ្គង់សំភារៈកីឡាឃ្វីដឌីចគ្រប់ប្រភេទ រហូតទាល់តែហឺម៉ាយអូនីត្រូវបង្ខំអូសពួកគេចេញដើម្បីទៅទិញទឹកខ្មៅ និងក្រដាសស្បែកចៀមនៅហាងបន្ទាប់។ ក្នុងហាង ប្រដាប់លេងសំរាប់វេទគូហ្គមបូល និងចេប ពួកគេបានជួបហ្វ្រេដ ចច និងលី ចចដាន់ដែលកំពុងទិញឧបករណ៍ធ្វើឲ្យទឹកដ៏អស្ចារ្យរបស់ដុកទ័រហ្វីលីបាសទ័រ និងកាំជ្រួចគ្មានកំដៅ ជាច្រើន ហើយនៅក្នុងហាងលក់របស់ឡៃឡុងតូចមួយដែលពោរពេញទៅដោយចង្កឹះវេទមន្តបាក់ៗ ជញ្ជីងរង្គើរង្គើធ្វើពីទង់ដែង និងអាវខ្លុកចាស់ៗគ្រប់ដណ្ដប់ដោយស្នាមប្រលាក់ ពួកគេបានឃើញពើរស៊ី កំពុងតែជក់ចិត្តយ៉ាងខ្លាំងលើសៀវភៅតូចមួយដែលគួរឲ្យធុញទ្រាន់មានចំនងជើងថា ប្រធានសិស្សដែលមានអំណាច។

- ការសិក្សាមួយរបស់សិស្សច្បងក្នុងសាលាហុកវ៉ាត និងមុខងាររបស់ពួកគេបន្ដបន្ទាប់ទៀត- រ៉ុនបានអានឮៗពីក្របខាងក្រោយ។ - ស្ដាប់ទៅគួរឲ្យចាប់អារម្មណ៍ដែរ...

- ចេញឲ្យឆ្ងាញទៅ- ពើរស៊ីនិយាយទាំងគំរោះគំរើយ។

- ពិតណាស់ វាមានមហិច្ឆតាខ្លាំងណាស់ ពើរស៊ី វាបានរៀបចំគំរោងការរួចអស់ទៅហើយ...វាចង់ធ្វើជារដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងវេទមន្ត...- រ៉ុនប្រាប់ហេរី និងហឺម៉ាយអូនីស្ងាត់ៗនៅពេលពួកគេចាកចេញពីពើរស៊ី។

មួយម៉ោងក្រោយមក ពួកគេបានដើរសំដៅទៅហ្លារីស និងប្លត់។ មានតែពួកគេប៉ុណ្ណោះដែលធ្វើដំណើរទៅហាងលក់សៀវភៅ។ ពេលដែលពួកគេជិតទៅដល់ទីនោះ ពួកគេបានឃើញយ៉ាងភ្ញាក់ផ្អើលនូវហ្វូងមនុស្សដ៏ធំកំពុងប្រជ្រៀតគ្នានៅខាងក្រៅទ្វារដើម្បីព្យាយាមចូលទៅក្នុង។ មូលហេតុនៃរឿងនេះគឺមានការប្រកាសជាសាធារណៈដោយទាញបដាដ៏ធំមួយកាត់តាមបង្អួចខាងលើជាច្រើន៖

ហ្គីលឌើរ៉យ ឡុក់ហាត
នឹងចុះហត្ថលេខាលើសៀវភៅស្វ័យជីវប្រវត្តិរបស់គាត់
វេទមន្តនៃខ្ញុំ
ថ្ងៃនេះពីម៉ោង ១២:៣០ - ៤:៣០ ល្ងាច

- ពួកយើងប្រាកដជាអាចជួបគាត់!- ហឺម៉ាយអូនីបន្លឺសំឡេងញ៉ែតៗ។ - ខ្ញុំចង់មានន័យថា គាត់បានសរសេរស្ទើរតែគ្រប់សៀវភៅក្នុងបញ្ជីសៀវភៅសាលាទៅហើយ!

ហ្វូងមនុស្សនោះហាក់ដូចជាត្រូវបានរៀបចំជាជួរ ដែលភាគច្រើនបំផុតនៃវេទគូទាំងនោះមានអាយុប្រហែល អ្នកស្រី វីស្លី។ វេទគូដែលមើលទៅគួរឲ្យរំខានម្នាក់បានឈរនៅកៀកទ្វារ និយាយថា៖

- សូមស្ងៀមស្ងាត់ សូមស្ត្រីទាំងឡាយ...កុំរុញគ្នា មាន...កុំប្រកាន់នឹងសៀវភៅទាំងនោះអី ឥឡូវនេះ...

ហេរី រ៉ុន និងហឺម៉ាយអូនីបានប្រជ្រៀតចូលទៅខាងក្នុង។ ជួរដ៏វែងមួយបានបោលចូលទៅតាមក្រោយហាងដែលជាកន្លែងដែលហ្គីលដឺរ័យ ឡក់ហាតកំពុងចុះហត្ថលេខាលើសៀវភៅរបស់គាត់។ ពួកគេម្នាក់ៗបានកញ្ឆក់យកសៀវភៅ ការប្រយុទ្ធជាមួយនឹងខ្មោចប៊ែនស្ទី ហើយលួចចូលតាមជួរស្ងាត់ៗនៅកន្លែងដែលវីស្លីឯទៀតកំពុងឈរជាមួយលោក និងលោកស្រីហ្គ្រេនជឺរ។

- អូ ពួកឯងនៅទីនេះទេ ល្អ- លោកស្រីវីស្លីនិយាយ។ គាត់បន្លឺសំឡេងស្ទើរតែមិនដកដង្ហើម និងអង្អែលតិចៗលើសក់របស់គាត់។ - ពួកយើងនឹងអាចជួបគាត់នៅពេលបន្តិចទៀតនេះ...

ហ្គីលដឺរ័យ ឡក់ហាតដើរមកយឺតៗកាត់ហ្វូងមនុស្ស បានអង្គុយនៅឯតុមួយព័ទ្ធជុំវិញទៅដោយរូបភាពធំៗនៃមុខរបស់គាត់ផ្ទាល់ដែលកំពុងមិចភ្នែក និងបញ្ចេញពន្លឺសស្វាញចេញពីធ្មេញសរបស់គាត់យ៉ាងគួរឲ្យទាក់ទាញទៅកាន់ហ្វូងមនុស្ស។ លោកឡក់ហាតពិតនៅខាងក្រៅស្លៀករ៉ូបនៃផ្កា បំភ្លេចមិនបាន ពណ៌ខៀវដែលពិតជាត្រូវគ្នានឹងពណ៌ភ្នែករបស់គាត់។ មួកវេទគូស្រួចរបស់គាត់ត្រូវបានបំពាក់នៅត្រង់កន្លែងដ៏ទាក់ទាញមួយនៅលើសក់រួញដូចទឹករលករបស់គាត់។

បុរសឆេវឆាវទាបម្នាក់កំពុងឈរផ្អៀងថតរូបដោយប្រើម៉ាស៊ីនថតរូបពណ៌ខ្មៅធំមួយ ដែលបញ្ចេញផ្សែងពណ៌ស្វាយហុយមកជាមួយពន្លឺចែងចាំង។

- ជៀសចេញពីទីនោះ- គាត់និយាយទាំងកំហឹងទៅរ៉ុន រួចត្រឡប់ទៅថតរូបថ្មីមួយទៀត។ - នេះគឺសំរាប់កាសែតសារព័ត៌មានប្រចាំថ្ងៃសំរាប់វេទគូ។

- អញ្ចឹងវាយ៉ាងម៉េច- រ៉ុននិយាយ វាជុសជើងរបស់វាដែលជាងថតរូបនោះបានដើរជាន់។

ហ្គីលដឺរ័យ ឡក់ហាតបានឮវា។ គាត់រកមើល។ គាត់បានឃើញរ៉ុន..ហើយបន្ទាប់មកឃើញហេរី។ គាត់សំឡក់។ បន្ទាប់មកគាត់ក៏ក្រោកឈរភ្លែត រួចស្រែកយ៉ាងភ្ញាក់ផ្អើលៈ

- វាមិនអាចជាហេរី ផោតធ័រទេ មែនទេ?

ហ្វូងមនុស្សបានបែកចេញហើយខ្សឹបខ្សៀវគ្នាយ៉ាងភ្ញាក់ផ្អើល។ ឡក់ហាតហក់សំដៅទៅចាប់ដៃរបស់ហេរី ហើយទាញវាទៅខាងមុខ។ ហ្វូងមនុស្សបានទះដៃអបអរសាទរ។ មុខរបស់ហេរីឡើងក្រហមពេលឡក់ហាតចាប់លោក់ដៃរបស់វា បែរទៅជាងថតរូបដែលកំពុងចុចម៉ាស៊ីនថតឮសូរក្រឹកយ៉ាងហ័សដោយមានផ្សែងខ្មួលខ្មាញ់រសាត់ទៅលើគ្រួសារវីស្លី។

- ញញឹមអោយស្រស់ណ៎ា ហេរី- ឡក់ហាតនិយាយតាមរយៈធ្មេញដ៏ភ្លឺចែងចាំងរបស់គាត់។ - ទាំងអស់គ្នា ឯងនិងខ្ញុំស្ថិតនៅលើក្របមុខដ៏សំខាន់។

នៅពេលគាត់ឈប់កាន់ដៃរបស់ហេរី ហេរីពិបាកនឹងកំរើកម្រាមដៃរបស់វាខ្លាំងណាស់។ វាព្យាយាមដើរសំដៅត្រលប់ទៅវីស្លីវិញ ប៉ុន្តែឡក់ហាតលើកដៃម្ខាងដាក់លើស្មារបស់វាទាំងពីរ ហើយក្រៀកវាយ៉ាងជាប់នឹងខ្លួនគាត់។

- សុភាពនារី និងសុភាពបុរសទាំងឡាយ- គាត់និយាយឮៗ និងគ្រវីដៃឲ្យស្ងៀមស្ងាត់។ - ឱកាសអ្វីក៏ពិសេសម្ល៉េះ! ឱកាសដ៏ល្អឥតខ្ចោះសំរាប់ខ្ញុំដើម្បីធ្វើការប្រកាសបន្តិច ដែលខ្ញុំបានអង្គុយរង់ចាំអស់យូរមកហើយ!

- នៅពេលដែលក្មេងប្រុសហេរីនេះបានឈានជើងចូលក្នុងហាងហ្លារីស និងប្លត់នៅថ្ងៃនេះ វាគ្រាន់តែចង់មកទិញសៀវភៅស្វ័យជីវប្រវត្តិរបស់ខ្ញុំតែប៉ុណ្ណោះ...ដែលខ្ញុំគួរតែរីករាយនឹងប្រគល់ឲ្យវាឥឡូវនេះ ដោយមិនបាច់បង់ថ្លៃ...- ហ្វូងមនុស្សបានអបអរសាទរម្តងទៀត - វាមិនគិតថា- ឡក់ហាតបន្ត រួចចាប់អង្រួនហេរីដែលធ្វើឲ្យវ៉ែនតារបស់វារអិលធ្លាក់មកដល់ចុងច្រមុះរបស់វា - ក្នុង

ពេលដ៏ខ្លីកន្ទុចញ៉ុចនេះ វានឹងទទួលបាននូវអ្វីដែលលើសលប់ជាងសៀវភៅ វេទមន្តនៃខ្ញុំ របស់ខ្ញុំទៅទៀត។ តាមការពិត វានិងមិត្ត នៅសាលារបស់វានឹងទទួលបានសៀវភៅវេទមន្តនៃខ្ញុំច្បាប់ដើមតែម្តង។ បាទ សុភាពនារី និងសុភាពបុរសទាំងឡាយ ខ្ញុំមាន សេចក្តីរីករាយនិងមោទនៈក្រៃលែងក្នុងការប្រកាសថា នៅខែកញ្ញានេះ ខ្ញុំនឹងត្រូវទៅបំពេញការងារជាគ្រូការពារប្រឆាំងនឹងមន្តអាគម ងងឹតនៅសាលាហុកវ៉ាតហើយ!

ហ្វូងមនុស្សរីករាយ និងទះដៃ ហើយហេរីដឹងខ្លួនថា វាកំពុងត្រូវបានបង្ហាញខ្លួនជាមួយនឹងការងារទាំងមូលរបស់ហ្គីលដឺរ័យ ឡក់ហាតហើយ។ ដោយដំណើរទ្រេតទ្រោតតិចៗ ក្រោមទំងន់របស់ពួកគេទាំងនោះ វាបានរកផ្លូវចេញពីការយកចិត្តទុកដាក់របស់ អ្នកកាសែតទៅចុងនៃបន្ទប់ដែលជីននីកំពុងឈរក្បែរថ្លាងថ្មីរបស់នាង។

- នាងយកសៀវភៅទាំងនេះទៅ- ហេរីនិយាយរហ៊ឹមៗទៅនាង វាបានដាក់សៀវភៅចូលទៅក្នុងថ្លាងនោះ។ - ខ្ញុំនឹងទិញ ដោយខ្លួនឯង...

- ខ្ញុំភ្នាល់ថាឯងចូលចិត្តបែបនោះ មែនទេ ផោតធ័រ?- សំឡេងមួយបន្លឺឡើងដែលហេរីមិនពិបាកក្នុងការចំណាំនោះទេ។ វា តំរង់ខ្លួនហើយមកប្រឈមមុខនឹងដ្រាកូ មេលហ្វ័យដែលកំពុងបញ្ចេញស្នាមញញឹមបែកមាក់ងាយជាធម្មតារបស់វា។

- ហេរី ផោតធ័រដ៏ល្បីល្បាញ- មេលហ្វ័យនិយាយ។ - មិនអាចចូលសូម្បីតែក្នុងហាងលក់សៀវភៅមួយបើគ្មានការថតរូប ដាក់ទំព័រមុខនោះទេ។

- ចេញឲ្យឆ្ងាយពីគាត់ទៅ គាត់មិនមែនចង់ធ្វើរឿងទាំងអស់នោះទេ!- ជីននីនិយាយ។ វាជាលើកដំបូងហើយដែលនាង និយាយនៅពីមុខហេរី។ នាងមើលទាំងខឹងយ៉ាងខ្លាំងចំពោះមេលហ្វ័យ។

- ផោតធ័រ ឯងមានមិត្តស្រីខ្លួនឯងទៅហើយ!- មេលហ្វ័យនិយាយបង្អូស។ ជីននីប្រែជាក្រហមមុខនៅពេលរ៉ុន និង ហឺម៉ាយអូនីវែកផ្លូវចូលមក ទាំងពីរនាក់ដោយមានកាន់គំនរសៀវភៅរបស់លោកឡក់ហាត។

- អូ! គឺឯង- រ៉ុននិយាយ សំឡឹងមើលទៅមេលហ្វ័យចំពេលកំពុងតែមានអ្វីមិនស្រួលនៅនឹងបាតស្បែកជើងរបស់វា។ - យើងភ្នាល់ថាឯងភ្ញាក់ផ្អើលណាស់ដែលបានឃើញហេរីនៅទីនេះ ហ៎ា?

- មិនភ្ញាក់ផ្អើលដូចដែលខ្ញុំឃើញនៅក្នុងហាងតូចមួយនោះទេ វីស្លី- មេលហ្វ័យតបទៅវិញយ៉ាងលឿន។ - ខ្ញុំគិតថាឪពុក ម្តាយរបស់ឯងនឹងត្រូវអត់ឃ្លានរយៈពេលមួយខែដើម្បីចំនាយច្រើនលើរបស់ទាំងនោះ។

រ៉ុនប្រែជាមុខក្រហមដូចជីននីដែរ។ វាទំលាក់សៀវភៅរបស់វាចូលក្នុងថ្លាងដែរ ហើយសំឡក់មេលហ្វ័យ ប៉ុន្តែហេរី និង ហឺម៉ាយអូនីបានកញ្ឆក់ទាញអាវវងាពីក្រោយខ្នងវា។

- រ៉ុន!- លោកវីស្លីនិយាយ ស្ទុះចេញមកជាមួយប្រេ្វដ និងចច - តើឯងកំពុងធ្វើអីហ្នឹង? វាមិនសមទេនៅទីនេះ តោះចេញ ទៅក្រៅ។

- ម៉េចហើយ...អស់សឺ វីស្លី។

នោះគឺលោកមេលហ្វ័យ។ គាត់ឈរដោយដាក់ដៃលើស្មារបស់ដ្រាកូ បញ្ចេញស្នាមញញឹមចំអកក្នុងកាយវិការតែមួយ។

- លូស៊ីស- លោកវីស្លីនិយាយ រួចងក់ក្បាលទាំងមិនពេញចិត្ត។

- ខ្ញុំឮថាលោករវល់ណាស់នៅក្រសួង- លោកមេលហ្វ័យនិយាយ។ -ការវាយឆ្មក់អស់ទាំងនោះ...ខ្ញុំសង្ឃឹមថាពួកគេនឹងឲ្យ លុយលោកច្រើនចំពោះការងារបន្ថែមម៉ោង មិនថាអញ្ចឹងរឺ?

នៅហាងហ្វ្លារីស និងប្លត់

គាត់បានលូកដៃចូលទៅក្នុងថ្លាងរបស់ជីននី ហើយយកចេញពីក្នុងចំនោមសៀវភៅរលោងៗរបស់ឡក់ហាតនូវសៀវភៅដ៏ចាស់មើលមិនយល់មួយក្បាលមានចំណងជើងថា ការណែនាំកំរិតទីមួយអំពីមុខវិជ្ជានិម្មិតកម្ម។

- មិនពិតនោះទេ- គាត់និយាយ។ - សម្លាញ់ តើបានប្រយោជន៍អ្វីទៅ ក្នុងការធ្វើជាភាពអាម៉ាស់ដល់ឈ្មោះវេទគូប្រសិនបើគេមិនទាំងបង់ថ្លៃឲ្យលោកខ្ពស់ផងហ្នឹង?

លោកវីស្លីប្រែជាមុខក្រហមខ្លាំងជាងរ៉ុន រឺជីននីទៅទៀត។

- ពួកយើងមានគំនិតខុសពីគ្នាចំពោះអ្វីដែលធ្វើឲ្យអាម៉ាស់ដល់ឈ្មោះវេទគូ មេលហ្វ័យ- គាត់និយាយ។

- ច្បាស់ណាស់- លោកមេលហ្វ័យនិយាយ ភ្នែកសព្រៀតរបស់គាត់បែរសំឡឹងទៅលោក និងលោកស្រីហ្គ្រេនជឺរដែលកំពុងមើលមកទាំងព្រួយបារម្ភ។ - ក្រុមហ៊ុនដែលលោកគ្រប់គ្រងនោះ វីស្លី....ហើយខ្ញុំគិតថាគ្រួសាររបស់លោកអាចនឹងធ្លាក់ចុះដុនដាបមិនខាន...

មានសំឡេងលោហៈមួយធ្លាក់ឮសូរគ្រុក ខណៈពេលដែលថ្លាងរបស់ជីននីកំពុងហោះ។ លោកវីស្លីបានរុញខ្លួនគាត់ទៅបុកលោកមេលហ្វ័យ ផ្តួលគាត់ឲ្យដួលផ្ងារក្រោយចូលទៅក្នុងធ្នើរសៀវភៅមួយ។ សៀវភៅពាក្យបាលីធ្ងន់ៗជាច្រើនក្បាលបានធ្លាក់ចុះឮសូរយ៉ាងខ្លាំងមកលើក្បាលរបស់ពួកគេទាំងអស់គ្នា។ មានសំរែកមួយបន្លឺឡើង - វាយគាត់ទៅ ប៉ា!- ពីហ្វ្រេដ និងចច។ លោកស្រីវីស្លីស្រែកខ្លាំងៗ៖

- ទេ អស៍សឺ ទេ!

ហ្វូងមនុស្សរត់ប្រសេចប្រសាចសំដៅទៅខាងក្រោយ បុកធ្នើរអស់ជាច្រើនថែមទៀត។

- សុភាពបុរស សូម...សូម!- អ្នកជំនួយការហាងបានស្រែក ហើយក្រោយមក ឮខ្លាំងតែម្តង - បញ្ឈប់ភ្លាម សុភាពបុរសនៅទីនោះ ត្រូវបញ្ឈប់ភ្លាម...

ហាហ្គ្រីដបានដើរកាត់លើសៀវភៅដ៏ច្រើនសំដៅទៅរកពួកគេ។ ភ្លាមៗនោះ គាត់បានទាញលោកវីស្លី និងមេលហ្វ័យចេញពីគ្នា។ លោកវីស្លីបានដាច់បបូរមាត់ និងលោកមេលហ្វ័យត្រូវបានវាយចំភ្នែកដោយសៀវភៅ *សព្វវចនាធិប្បាយអំពីឧបករណ៍ប្រើប្រាស់* មួយក្បាល។ គាត់នៅតែកាន់សៀវភៅ និម្មិតកម្ម ដ៏ចាស់របស់ជីននី។ គាត់បានហុចវាទៅឲ្យនាងវិញ...វាគឺជារបស់ល្អបំផុតដែលឪពុករបស់នាងអាចផ្តល់ឲ្យនាងបាន...

ដោយរើបំរះចេញពីការចាប់របស់ហាហ្គ្រីដ គាត់បានបក់ដៃហៅដ្រាកូ ហើយចេញពីហាងយ៉ាងលឿន។

- លោកគួរតែកុំរវល់នឹងគេអី អស៍សឺ- ហាហ្គ្រីដនិយាយ ស្ទើរតែលើកលោកវីស្លីឡើងលើនៅពេលគាត់ទាញតម្រង់រ៉ូបរបស់គាត់។ - អ្នករាល់គ្នាដឹងថាគ្រួសារនោះទាំងមូលមានឈ្មោះស្អុយរលួយណាស់។ មេលហ្វ័យគ្មានយកត្រចៀកស្តាប់ទេ។ ឈាមជ័រអាក្រក់គឺវាអញ្ចឹងហើយ។ ឥឡូវឆាប់ឡើង...តោះចេញពីទីនេះ។

ជំនួយការហាងនោះសំឡឹងមើលហាក់ដូចជាចង់ឃាត់ពួកគេមិនឲ្យចេញទៅ ប៉ុន្តែគាត់គ្រាន់តែដើរមកជិតចង្កេះរបស់ហាហ្គ្រីដ ហើយក៏ប្រែគំនិតវិញភ្លាម។ ពួកគេធ្វើដំណើរយ៉ាងប្រញាប់លើផ្លូវ គ្រួសារហ្គ្រេនជឺរភ័យញ័រ ឯលោកស្រីវីស្លីមានកំហឹងយ៉ាងខ្លាំងនៅក្នុងខ្លួនគាត់។

- ជាឧទាហរណ៍ល្អមួយទុកឲ្យកូនរបស់បង...ការវាយតប់គ្នានៅទីសាធារណៈ...អ្វីដែលឡក់ហាតនឹងគិតនោះគឺ...

- គាត់រីករាយទេ- ហ្វ្រេដនិយាយ។ - តើម៉ាក់មិនឮគាត់និយាយពេលយើងកំពុងដើរចេញទេរឺ? គាត់បានកំពុងសួរបុរសម្នាក់ ដែលមកពីសារពត៌មានប្រចាំថ្ងៃសំរាប់ផេទគួថា តើគាត់អាចនឹងសរសេរពីការវាយគ្នានេះចូលក្នុងរបាយរបស់គាត់បានរឺទេ...រួចផ្សាយ វាជាសាធារណៈទៅ។

ប៉ុន្តែនោះគឺជាក្រុមមិនអស់ចិត្តមួយ ដែលបានធ្វើដំណើរត្រលប់ទៅកន្លែងឡចង្ក្រានវិញនៅ លីគី កូលដ្រុន។ ហេរី វីស្លី និង អីវ៉ាន់របស់ពួកគេទាំងអស់នឹងត្រូវធ្វើដំណើរត្រលប់ទៅ ប៊្ររ៉ូ វិញ ដោយប្រើម្សៅភ្លូ។ ពួកគេបាននិយាយលាគ្រួសារហ្គ្រេនជឺរ ដែល កំពុងចាកចេញពីតៀមទៅផ្លូវពួកលោកិយវិញនៅម្ខាងទៀត។ លោកវីស្លីចាប់ផ្ដើមសួរពួកគេពីដំណើរការនៃចំណតរថយន្ត ប៉ុន្តែពួក គេត្រូវបញ្ឈប់យ៉ាងលឿន ពេលឃើញមុខរបស់លោកស្រីវីស្លី។

ហេរីដោះវ៉ែនតាវាចេញ ហើយដាក់យ៉ាងថ្នមៗចូលទៅក្នុងហោប៉ៅរបស់វាមុនពេលវាប្រើម្សៅភ្លូ។ ពិតជាមិនមែនជាមធ្យោ- បាយធ្វើដំនើរ ដែលវាពេញចិត្តនោះទេ។